

σαν τὰ κλονάρια τ'ς κίρασας ἀπ' τὰ κίρασια αὐτόθι. Βάισι οὐ δέντρους αὐτόθι. Ἐλαῖες βαγισμένες ἀπ' τὸν καρπὸ Κέρκ. || Παροιμ. Τὸν δέδρου σὰ βαῖσ', φουτιὰ τοῦ ἰδιᾶζ' (ἐπὶ τῆς ματαιοπονίας πρὸς τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶν) Φιλιππούπ. Συνών. λυγίζω. β) Ἀμτβ. κουράζομαι, καταβάλλομαι ἢ κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Βάισε πρὸς ὁ κακομοίρης Λεξ. Δημητρ. Βάγ'σα, λεγώ, βάγ'σα Σαρεκκλ. Σὰ βαγισμένος πορπατεῖ αὐτόθι. 2) Μισοκλείω ἢ κλείω Μακεδ. (Βλάστ. Νάουσ.): Βαῖζον ν δόρια - τοῦ παραθύρ' (ν=τὴν) Βλάστ. Βαῖσμένη πόρτα (ἡμιάνοικτος) Νάουσ. 3) Παραμερίζω Ἡπ.: Ἄσμι.

Λόγγοι, βαῖστε τὰ κλαριά, βουνά, ἡμεριστῆτε
νὰ πὰ' ἡ φωνὴ 'ς τὴ μάνα μου, 'ς τὴ δόλια μου γυναικα.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐχω ἀφθονίαν καρπῶν, βρίθω ἀπὸ καρπὸς Θεσσ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ.) Παξ. κ.ά.: Ἐχουν βαῖσει τὰ δέδρα Κεφαλλ. Ἰβᾶισι 'ς τὰ μῆλα (ἐπὶ μηλέας καταφόρτου) Βελβ. Οἱ ἐλαῖες ἐφέτος εἶναι βαῖσμένες Κεφαλλ. 2) Κλίνω πρὸς τὴν ἐτέραν κατεύθυνσιν, ρέπω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σουφλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ. Νάουσ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) Τῆλ. κ.ά.: Ἐβάισε ἡ σκέπασι τοῦ σπιτιοῦ Κεφαλλ. Βαῖζ' τοῦ γουμάρ' - τοῦ φουριτῶ - τοῦ φόρτουμα κττ. Ἀνασελ. Βελβ. Βλάστ. Ἡπ. Καλοσκοπ. Βάγ'σε ὁ τοίχος Σαρεκκλ. Τῆρα ποῦθε βαῖζει νὰ σηκώσης τὸ πλευρὸ Καλάβρυτ. Βαῖζ' ἡ ζυγαριὰ Βελβ. Βάισι τοῦ σαμάρ' τ' μ'λαριοῦ κατ' μίγια μιρὰ Αἰτωλ. Ἐβάισε 'ποῦ τὴν μὰ βάνταν (πλευράν) Τῆλ. Βαῖζ' διξιά κι ἀριστερά Ἀνασελ. Βάισι τοῦ ζῶν (ἐκλινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βαρυτέρου φορτώματος) Καταφύγ. Νάουσ. Βάισι τοῦ σπὶτ' κι θὰ πέρ' Σουφλ. Βαγισμένη σκεπὴ Σαρεκκλ. Σπὶτ' βαγισμένο αὐτόθι. β) Ταλαντεύομαι Μακεδ. (Καστορ.): Τὰ καράβια τὰ κάνουν κάτω πλατὰ γιὰ νὰ μὴ βαῖζουν. γ) Χωλαίνω Ἡπ. (Ζαγόρ.): Εἶν' ὁμορφ' κουπέλλα, ἀλλὰ βαῖζ'. δ) Κλίνω πρὸς τὴν δύσιν καὶ δὴ δύω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά.: Βάισιν οὐ ἡλίους Βλάστ. Βαῖζ' ἡ βάισε ἡ μέρα Ἀδριανούπ. ε) Κατακλίνομαι καὶ ἐφησυχάζω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.): Ποῦ νὰ βαῖσω; Ἡπ. Τὸν πιδί, ἅμα βάισι νὰ κοιμηθῇ, τοῦ ἡρεῖ ἕνας γλυκὸς γύπνους Ἀδριανούπ. Νὰ βροῦμι κᾶναν τόπον νὰ βαῖσουμι ψῆχα Βλάστ. Συνών. γέρνω. ς) Καταφεύγω που Μακεδ. (Βλάστ.): Ποῦ θὰ βαῖζ' ἀπ' τ' ἱκεῖ; (ποῦ θὰ καταφύγει ἐκεῖθεν;) III) Ἀρχίζει νὰ μοῦ σχάζῃ ὁ ἀνθοφόρος ὀφθαλμός, ἀνθοφορῶ ἐπὶ φυτῶν Σκόπ. IV) Θυμῶ με βάγια, φύλλα δάφνης πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας Τῆν.

V) Κρατῶ κλάδον βαῖου καὶ ψάλλω «τὴν κοινήν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος κτλ.», ἐπὶ παιδίων Πόντ. (Κερασ.)

Γ) Μεταφ. 1) Κλίνω πρὸς τινα εὐνοϊκῶς, αἰσθάνομαι πρὸς τινα εὐμένειαν Β. Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Βαῖζ' κατ' τοῦ πιδί Αἰτωλ. 2) Ἀποφασίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Οὐλ' βάισαν νὰ πὰρ'νι αὐτεῖθ' τ' νύφ'. III) Τιμῶμι Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Πόσο βαῖζει τὸ σ'τάρι;

βαγιλαιά ἡ, ἀμάρτ. βαῖλαιά Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βάγιο καὶ ἐλαία.

Κλάδος ἐλαίας διδόμενος ὡς βάγιο, ὁ ἰδ.

βάγιο τό, βαῖον Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βαῖγιον Πόντ. (Κερασ.) βαῖγιον Πόντ. (Κερασ.) βαῖο Πόντ. (Ὁφ.) βάγιο σύννηθ. βάιο πολλαχ. βάγιον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βάιον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βαῖ Ἀνδρ. Ἀπουλ. κ.ά. βαγι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ζάκ. Κρήτ. κ.ά. βάιν Ρόδ. βάγι Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βαῖον. Πβ. Κ.Δ. (Ἰωάνν. Εὐαγγ. 12, 13) «ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ».

1) Κλάδος δάφνης ἢ φοίνικος ἢ ἐλαίας ἢ μύρτου ἢ πρίνου ἢ ἐλελιφάσκου ἢ κισσοῦ ἢ λεβάντας ἢ ἄλλου τινὸς φυτοῦ ἀναλόγως τῆς χλωρίδος ἐκάστου τόπου, ὁ ὁποῖος σχηματίζομενος μετ' ἄλλου κλάδου πολλαχοῦ εἰς σχῆμα σταυροῦ καὶ ἁγιαζόμενος δίδεται εἰς τὸν ἐκκλησιαζόμενον τὴν Κυριακὴν τῶν Βαῖων εἰς ἀνάμνησιν τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτε ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθη μετὰ κλάδων φοινίκων σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Μετὰ βαῖων καὶ κλάδων (ἐπὶ θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς) πολλαχ. Βαστῶ τὸ βαῖ (ἔχω τὰ πρωτεῖα) Ἀπουλ. Πάρτε, διαβόλοι, βάγια! (ἐπὶ γενικοῦ θορύβου καὶ ἀκαταστασίας ἢ ἐπὶ γενικῆς διαρπαγῆς ἢ ἐπὶ διασκορπισμοῦ καὶ σπατάλης ἢ ἐπὶ ἀγροίκων καὶ ἀξέστων ἀνθρώπων ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἀναρμόστων καὶ ἀκαταλλήλων κττ.) Ἀθῆν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά.: Πῆρε βάγια ἢ κουκουβάγια (ἐπὶ προσώπου ἀναξίου καὶ εὐτελοῦς) Λακων. Πῆρε βάγια (ἐπὶ τοῦ παραφρονήσαντος ἢ τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἢ τοῦ βλαβέντος καὶ ἀπολέσαντος τὴν προτέραν ἀξίαν πράγματος ἢ τοῦ ἀναδίδοντος δυσσομίαν ἐώλου κρέατος καὶ ἰχθύων κττ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,22) Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ.) κ.ά.—Λεξ. Αἰν. Βάλτε τον βάγια (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Κλουτσινοχ. Πῆρε τὰ βάγια (ἡττήθη) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πῆρε βάγια (ἡρχισε νὰ ἐρωτοτροπῇ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πῆρε τὰ βάγια τ' (εἶναι ἐτοιμοθάνατος) Μακεδ. (Βλάστ.) Πῆρε βάγια τὸ κρασί (ἡρχισε νὰ ξινίξῃ ἢ ἐτελείωσε) Πελοπν. (Ἀργ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.) Βάγια τῶ βαγιῶ (ἄλλ' ἀντ' ἄλλων) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Χρόνια πουλλὰ τὰ βάγια (ἐπὶ τοῦ ὁμιλοῦντος ἀσχετῶς πρὸς τὸ προκείμενον θέμα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμι.

Λαμπρῆς τσερὶ δὲν ἔπιασα μηδ' ἀπ' τὰ βάγια πῆρα

τσι ἀπὸν τὴν κόρην πῶγλεπα πόρους τσαι δάκρυα πῆρα

Μεγίστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαγι Κρήτ. Βάι Κρήτ. Βάγια Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Βοιωτ.) Συνών. ἀγίσκλαδο, ἀγισοναλαία, βαγισφόρος 3. β) Κλάδος ἐλαίας ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναρτοῦν σταυροὺς, ἀλύσεις καὶ ἄλλα κατασκευάσματα καὶ τὸν ὁποῖον τὴν παραμονὴν τῶν Βαῖων περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρωινήν ὥραν τοποθετοῦν μετὰ κωδωνοκρουσίας εἰς τὸ κωδωνοστάσιον πλησίον τῶν κωδῶνων Ζάκ. γ) Πληθ., κλάδοι διαφόρων δένδρων, συνήθως πρίνων, τοὺς ὁποῖους ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποδημοῦντος οἱ προπέμπαντες αὐτὸν συγγενεῖς καὶ φίλοι καρφώνουν εἰς τὴν ἐξώθυραν αὐτῆς Ἡπ. δ) Πληθ., βλασταράκια χαμωδένδρων βλαστανόντων εἰς τοπούς ὑγρούς, τὰ ὁποῖα κοπτόμενα τὴν ἀνοιξιν χλωρὰ ἐτι ἀποφλοιοῦνται καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ πλέξιμον κανίστρων, κοφίνων κττ. ΝΠαταδοπ. Ἐμπορ. Ἐγκυκλ. 1,2. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. Λάνδου Γεωπ. 10, 6, 2 «ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σφυρίδων λευκοὶ τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἐτι ἀπὸ τῶν βαῖων ἐκτίλλωμεν αὐτοὺς καὶ ἐν σκέπη ἀποθώμεθα ἡμέρας δ' κτλ.» ε) Πληθ., νηματώδη πλέγματα συγκρατοῦντα τοὺς ὀδόντας τοῦ ὕφαντικου κτενίου κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν Πελοπν. (Μεσσ.) ς) Πληθ., τὰ κατὰ μῆκος (ἄνω καὶ κάτω) πλέγματα τῶν μεταρίων Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Κατὰ γενικ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ Βαγιῶ, Βαγιῶ, τῶν Βαγιῶν, Βαγιῶν πολλαχ. τοῦ Βαῖου Πόντ. (Οἰν.) τῶν Βαῖων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) τῶ Βαγιῶ Θράκ. Κρήτ. τοῦ Βαγιῶ Κέρκ. τοῦ Βαγιῶ Λέσβ. Μακεδ. τοῦ



Βαγιῶνε Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἡ πρὸ τοῦ Πά-
σχα Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἐνθ' ἄν.: *Ἄσμ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶν | τρώμε ψάρι καὶ κολοιὸ
καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ | τρώμε κόκκινο ἄβγὸ

Νίσουρ. (τὸ ἄσμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ). Συνών.
Βαγιοκυριακὴ. 3) Κατὰ γενικ. τοῦ Βαγοῦ, ἡ πρὸ
τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων ἐβδομάς Μακεδ. (Σιάτ.): Μὲ
μέρα τοῦ Βαγοῦ. Συνών. βαγιοβδομάδα, κουφὴ (ἰδ.
κουφός).

βαγιοβδομάδα ἡ, Κρήτ. Σέριφ. κ.ά.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ β δ ο μ ά δ α.

Β ά γ ι ο 3, ὁ ἰδ.

βαγιοκλάδης ὁ, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

*Ἐπιμελητής, θεράπων: *Ἄσμ.

Μήδε τὰ μῆλα μὲ βαροῦν μῆδε νερὸ μοῦ λείπει
καὶ μὲν ὁ βαγιοκλάδης μου καλὰ μὲ βαγιολίζει

(βαγιολίζει=περιποιεῖται). Συνών. βαγιοκλαδιστής.

βαγιοκλαδίζω ἴος Κάρπ. Κρήτ. Λέρ. Μῆλ. Νάξ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. βαγιοκλαίζω
Κάρπ. βαγιοκλαδίζω Κάσ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί.

1) *Ἐχω κλάδους ἀκμαίους, θάλλω Νάξ.—Λεξ. Πρω.

2) *Ἐχω κλάδους βρῖθοντας καρπῶν Λεξ. Δημητρ.

3) Περιποιῶμαί τινα, θωπεύω, προσέχω καθ' ὑπερ-
βολὴν (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημ. συνετέλεσεν ἡ φρ. μετὰ
βαΐων καὶ κλάδων λεγομένη ἐπὶ τῆς ὑπερβολικῆς τιμῆς
κατὰ τὴν ὑποδοχὴν προσώπου τινός) ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἐβα-
ιοκλάδιζα σὰν τὸ βασιλικὸ *Ἀπύρανθ. Βαγιοκλαδισμένος ἄνθρω-
πος-νός κττ. *Ἀπύρανθ. || *Ἄσμ.

Μικρὴ μικρὴ μὲ πῆρε | σὰ δώδεκα χρονῶ
καὶ μὲ βαγιοκλαδίξει σὰ δὲ βασιλικὸ

Κρήτ.

Πουλλάκι εἶχα *ς τὸ κλουβὶ κ' ἐβαγιοκλάδιζά το
κι ἄνοιξ' ἄερας τὸ κλουβὶ κ' ἤφυνγε κ' ἤχασά το
αὐτόθ.

Τὴ μάννα ποῦ τὴν ἐβλεπε νὰ πέση, νὰ ξυπνήση
καὶ τὴν ἐβαγιοκλάδιζε σὰ λούλουδο *ς τὴ γάστρα
αὐτόθ.

Λιμπίζομαι τὴν ἀρχοντιά καὶ ῥέγομαι τὴν πάστρα
ποῦ θὰ βαγιοκλαδίξῃς, βασιλική, *ς τὴ γλάστρα
Λέρ. Συνών. βαϊκλίζω, βαϊλέύω, βαϊλίζω, περι-
ποιῶμαι.

βαγιοκλάδισμα τό, Μῆλ. βαγιοκλάδισμα Νάξ. (*Ἀ-
πύρανθ.) κ.ά.

*Ἐκ τοῦ ρ. βαγιοκλαδίζω.

Περιποιήσις καὶ μάλιστα ὑπερβολικὴ ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς
ἐθράφηκε μὲ τόσα καὶ τόσα βαγιοκλαδίσματα Μῆλ. Σιχαίνο-
μαί τα καὶ τὰ πολλὰ βαγιοκλαδίσματα *Ἀπύρανθ. Συνών.
βαϊκλισμα, βαϊλεμα, βαϊλισμα, περιποιήσι.

***βαγιοκλαδιστάδικος** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστά-
δικο Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ βαγιοκλαδιστάδες πληθ. τοῦ βαγιοκλα-
διστής καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Οὐδ., φιλοπαῖγμον: Βαγιοκλαδιστάδικο ποῦ ναι, νὰ δῆς
πῶς ἀποῦρίζεται τὰ λιλιά! (προσέχει τὰ παιγνίδια). Συνών.
*βαγιοκλαδιστικός, παιγνιδιάρικος.

βαγιοκλαδιστάκι τό, ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστάκι Νάξ.
(*Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστάκι Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. βαγιοκλαδιστής. Τὸ βαγιοκλα-

διστράκι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βαγιοκλαδιστρά θηλ. τοῦ
εἰρημένου οὐσιαστικοῦ.

Παιδίον φιλοπαῖγμον.

βαγιοκλαδιστής ὁ, Κρήτ. βαγιοκλαδιστής Νάξ. (*Ἀ-
πύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ρ. βαγιοκλαδίζω.

*Ὁ περιποιούμενος, ὁ θεραπεύων τινά: Δὲν ἔχει πρὸ
βαγιοκλαδιστὴν ἄνθρωπο *Ἀπύρανθ. Ἐκατὸ βαγιοκλαδιστρεῖς
ἔχει ἀ τὴ μιὰ κι ἀ τὴν ἄλλη (ἀπὸ τὴ μιὰ μερὲς κι ἀπὸ τὴν
ἄλλη) αὐτόθ. || *Ἄσμ.

Ζιζούλι μου μὴ μαραθῆς δίχως τὸ δοτιστή σου,

δίχως τὸ βερ'βολάρι σου τὸ βαγιοκλαδιστή σου

Κρήτ. Συνών. βαγιοκλάδης.

βαγιοκλαδιστικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. βαγιοκλαδιστικά
Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) βαγιοκλαδιστρίκα Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *βαγιοκλαδιστικός.

Παιγνιδῶς. Συνών. παιγνιδιάρικα.

***βαγιοκλαδιστικός** ἐπίθ. Οὐδ. βαγιοκλαδιστρίκο
Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγιοκλαδιστής καὶ τῆς καταλ. -ικος.

*Βαγιοκλαδιστάδικος, ὁ ἰδ.

βαγιόκλαδο τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 12
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βαγιόκλαρο Κεφαλλ.
— Λεξ. Δημητρ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

Κλάδος φοίνικος ἢ δάφνης διὰ β ά γ ι ο ἢ δι' ἄλλην
χρῆσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο μὲ βαγιόκλαδα,
γῦρο τ' ἀσκοπούλλα μὲ τὸ νερὸ καὶ τ' ἄγιο τὸ κρασάκι, λιγοστό,
καὶ τὰ μικρὰ μαῦρα ψωμάκια ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

βαγιόκλημα τό, Κρήτ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ κ λ ῆ μ α.

Φυτόν τοῦ γένους τῶν περιπλοκάδων.

Βαγιοκυριακὴ ἡ, ἀμάρτ. Βαγιοκυριακὴ Κύνθ.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ Κυ ρ ι α κ ῆ.

*Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Συνών. τοῦ Β α γ ι ο ῦ (ἰδ.
β ά γ ι ο 2).

βαγιόλα ἡ, (I) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγιοόλι κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

*Ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, τραπεζομάνδηλον.

βαγιόλα ἡ, (II) Ἴων. (Σμύρν.) Λέσβ.

*Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., τὰ μολύβια τὰ ὅποια προσδένονται
εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἀλιευτικῶν ὀργάνων.

βαγιόλαδο τό, Λεξ. Βλαστ. 281.

*Ἐκ τῶν οὐσ. β ά γ ι ο καὶ λ ά δ ι.

Δαφνέλαιον. Συνών. δ α φ ν ό λ α δ ο.

βαγιόλι τό, Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκυρ. κ.ά.
βαγιούλι Πελοπν. (*Ἐπίδ.)

*Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *tonagliuolo*, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη
συλλαβὴ ἀπεκόπη νομισθεῖσα ἄρθρον. Ἰδ. G Meyer Anal.
Graec. 22. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Χειρόμακτρον ἢ προσόψιον ἢ γενικώτερον πετσέ-
τα Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Τριφυλ.) Σκυρ. 2) Πετσέττα καὶ
ἡ περιεχομένη ποσότης σίτου ὁμοῦ ὅστις ἀγιαζόμενος ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ 14
Σεπτεμβρίου ἀναμειγνύεται μετὰ τοῦ προοριζομένου εἰς
σπορὰν σίτου Πελοπν. (*Ἐπίδ.) 3) Τὸ μανδύλι τῆς κε-

